

HỒI 23

Vân Liềm Thiên Mạt

K

Kiếm Tùng bung chén rượu bước đến trước mặt tân nương. Y nhìn tân nương rồi từ từ giở chiếc khăn lụa che mặt. Khảm Khảm nhìn lên gã. Dưới ánh sáng của hai chiếc chân đèn, khuôn mặt nàng thật khả ái và kiều diễm.

Kiếm Tùng mỉm cười nhìn xuống thân thể nàng.

- Nương tử đẹp lắm.

Khảm Khảm e lệ.

- Thiếp then lắm.

Y áp chén rượu vào môi nàng.

- Rượu giao bôi... ta kính nàng.

Khảm Khảm nhấp một ngụm rượu.

Kiếm Tùng uống cạn rồi ngồi xuống bên Khảm Khảm. Y từ tốn nói:

- Khảm Khảm... nương tử có yêu ta không?

Khảm Khảm gật đầu.

- Thiếp yêu tương công nhiều lắm, thiếp chỉ muốn thời gian lúc này ngưng lại để mãi mãi chàng và thiếp ở bên nhau. Mãi mãi không còn ai chia cắt nữa.

- Chúng ta thành thân rồi, đâu còn ai chia cắt.

Kiếm Tùng vòng tay qua bờ vai mảnh khảnh của Khảm Khảm.

Khảm Khảm nép đầu vào vai Kiếm Tùng. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Tình yêu đến với thiếp thật quá bất ngờ.

Vừa nói nàng vừa dụi mắt vào vai Kiếm Tùng để che đi nỗi thẹn thùng của trinh nữ trong đêm loan phòng.

Kiểm Tùng vuốt nhẹ đôi bờ vai của Khảm Khảm.

- Ta đi tìm tình yêu và chợt nhận ra rằng Khảm Khảm chính là hồng nhan tri kỷ của ta. Nàng chính là nhi nữ mang đến cho Mạch Kiếm Tùng tình yêu đích thực mà tất cả nữ nhân trên thế gian này không một ai có thể đem đến cho Kiếm Tùng.

Y nói rồi nâng cằm Khảm Khảm. Khuôn mặt đầy nét thẹn thùng nhưng không thiếu vẻ liêu trai của Khảm Khảm lọt thỏm vào đôi con ngươi Mạch Kiếm Tùng. Y cảm nhận tất cả sự bồi hồi và mẫn nguyện khi tiếp nhận vẻ đẹp của Khảm Khảm.

Kiểm Tùng nhỏ nhẹ nói:

- Nương tử... Nàng đẹp lắm.

Lời nói của Mạch Kiếm Tùng càng khiến chân diện nàng nóng hổi lên tạo sức quyến rũ diệu kỳ.

Mặc dù hai người đã báai thiên địa thành thân, đã là phu thê của nhau nhưng trong cái đêm đầu tiên nhập loan phòng, ai mà không thẹn thùng, nhất là đối với nữ nhân.

Khảm Khảm muốn nói thật nhiều với tất cả cảm xúc của nàng dành cho nhưng chẳng thể nào thốt được ra lời. Chỉ có trái tim nàng đập loạn trong lồng ngực. Trái tim của nàng đã nói thay tất cả những gì mà nàng muốn thổ lộ với Mạch Kiếm Tùng.

Y mỉm cười rồi cúi xuống áp hai cánh môi lên má môi nàng. Hai cánh môi của Khảm Khảm đã hé sẵn chờ đợi nụ hôn của Kiếm Tùng. Một nụ hôn ngọt ngào nhất trong đêm loan phòng. Y hôn nàng bằng tất cả sự triều mến yêu thương mà y muốn dành cho tân nương.

Nụ hôn của hai người kéo dài vô tận. Nàng rút người vào hẳn trong hai tay của Kiếm Tùng. Y cảm nhận rõ mồn một thể pháp của Khảm Khảm rung nhẹ nhẹ. Sự biểu cảm dạt dào của tình yêu. Sự lai láng tràn trề mà nàng muốn dâng cho hắn.

Kiểm Tùng nhỏ nhẹ nói:

- Khảm Khảm... Huynh sẽ luôn lo lắng cho nàng. Huynh sẽ không đối xử tệ với nàng.

- Thiếp hứa sẽ luôn hầu hạ chàng, chăm sóc chàng. Sau đó thiếp sẽ sinh con cho chàng.

Nàng nói ra lời nói này mà sắc diện đỏ ửng đầy men tình của trinh nữ trong mối tình đầu bước vào tình yêu đích thực của mình.

Kiểm Tùng vô cùng hoan hỷ khi nghe những lời nói ngọt ngào này của Khảm Khảm.

Y lại hôn nàng. Lần thứ hai y hôn Khảm Khảm nhưng lại bằng tất cả cảm xúc dạt dào dâng trào trong tâm thức Kiểm Tùng.

Quên hẳn đi tất cả những gì đã trải qua trong cuộc đời gã. Chẳng còn gì y nhớ cả mà chỉ còn lại duy nhất mỗi một Khảm Khảm trong tâm trí.

Kiểm Tùng dịu dàng đứng lên.

Nàng đứng trước mặt gã với mùi hương ngọt ngào của trinh nữ lẫn hương hoa hòa quyện vào với nhau rồi len vào khứu giác tân lang, kiến tạo nên một xúc cảm đam mê càng lúc càng mãnh liệt trong tâm thức của Kiểm Tùng.

Y vuốt đôi tay dọc theo bờ hông nàng. Y cảm nhận rõ mồn một thể pháp nàng đang nóng dần lên và cũng rung nhẹ trong đôi tay mon trớn của y.

Kiểm Tùng thích thú với cảm nhận đó. Làm sao y không thích thú được trước nàng trinh nữ đang chờ đợi y sở hữu. Cảm xúc của Khảm Khảm thể hiện buổi đầu tiên mà nàng tận hưởng trái cấm mà tạo hóa dành riêng cho con người. Mạch Kiểm Tùng cũng thích thú với buổi đầu tiên này. Xét cho cùng thì ai mà không nôn nao và háo hức trong buổi đầu tiên tận hưởng trái cấm của tạo hóa chứ.

Kiểm Tùng lần giở từng mảnh trang phục của tân nương trên người Khảm Khảm. Nàng chỉ biểu thị sự e thẹn trước những cử chỉ mon trớn của Kiểm Tùng.

Cuối cùng thì nàng đã hoàn toàn lột xác phơi tất cả những đường cong cân đối và quyến rũ của một trinh nữ ra trước mặt Kiểm Tùng. Y chiêm ngưỡng thể xác của Khảm Khảm mà cảm nhận nổi rạo rực lan tỏa qua từng góc ngách của cơ thể.

Đôi tay của Kiểm Tùng nhẹ nhàng áp lên đôi gò bồng đảo căng chắc đang thoát ra mùi hương ngọt ngào của đóa hoa trinh anh buổi đầu phơi nhụy trước con ong cái kiến.

Sắc diện nàng đỏ bừng như than hồng, cùng hơi nóng phả ra hùng hực. Y cúi xuống bế Khảm Khảm đặt lên thạch sàn trải thảm. Nàng nằm yên với vẻ mặt hoang dại và thẹn thùng. Nàng chờ đợi gã sở hữu thể xác nàng. Nàng cũng nôn nao để được dâng tặng tất cả những gì cho Mạch Kiểm Tùng.

Kiểm Tùng trút bỏ trang phục rồi trườn lên người Khảm Khảm. Y nhỏ nhẹ nói:

- Ta yêu nàng.

Chân diện nàng nóng hổi lên khi nghe lời nói này của Kiểm Tùng. Ánh mắt nàng đượm chất hoang dại rơi vào mắt gã. Nàng hớn hể nói:

- Thiếp cũng yêu huynh.

Lời nói của Khảm Khảm như một lời mời chào đối với Kiếm Tùng.

Y nghe xong lời nói kia thì nhanh chóng đi ngay vào trong Khảm Khảm. Kiếm Tùng nhận rõ một sự rung động, đúng hơn là sự kích động hoảng loạn trong cơ thể Khảm Khảm.

Nàng oằn người, nhắm mắt. Cái nhắm mắt của nàng kích động Kiếm Tùng bởi y biết cái gì khiến nương tử của y có biểu hiện đó. Kiếm Tùng bấu song thủ vào bờ vai mảnh khảnh của Khảm Khảm.

Nàng oằn người trong sự chiếm đoạt của Kiếm Tùng.

Nàng đã chuẩn bị cho thời khắc động phòng hoa chúc, nhưng tất cả vượt ngoài sự chuẩn bị của Khảm Khảm.

Đôi ngọc thủ của nàng bấu chặt vào bờ lưng Kiếm Tùng, những tưởng muốn rút từng mảnh thịt ra khỏi người gã rồi rên lên.

- Thiếp...

Nàng chỉ nói được một từ đó mà không thể nói thêm lời nào trước sự chiếm hữu đầy nhiệt huyết của tân lang.

Thế pháp nàng nóng dần, nóng dần lên cho đến khi hòa lẫn vào cơ thể của Mạch Kiếm Tùng.

Khi những tiếng chim riu rít lọt vào tai Kiếm Tùng, y mới bừng tỉnh cảm giác mà y nhận được là mùi hương ngọt ngào của đêm loan phòng. Y nhìn quay bên nhưng không thấy Khảm Khảm đâu.

Y thả chân xuống thạch sàn. Những dấu tình buổi đầu của trinh nữ vẫn còn in trên thảm. Kiếm Tùng mẫn nguyện khi thấy những dấu tích đó.

Cửa loan phòng dịch mở.

Khảm Khảm bước vào. Trên tay nàng chậu nước.

Kiếm Tùng mỉm cười nhìn nàng. Tiếp nhận nụ cười của Kiếm Tùng, chân diện Khảm Khảm lại đỏ bừng e lệ.

Nàng bước đến bên gã. Kiếm Tùng ngồi xuống thạch sàn, Khảm Khảm quỳ xuống dưới chân y. Nàng cẩn thận như một nô nữ dùng khăn lau tay và chân của Kiếm Tùng. Mọi động

tác của nàng đều thật nhẹ nhàng và âu yếm cứ như nàng sợ chỉ một chút sơ suất sẽ làm tổn thương đến làn da của tướng công mình.

Kiểm Tùng nhìn Khảm Khảm, điểm nụ cười mỉm rồi nói:

- Nàng đúng là một hiền phụ.

Khảm Khảm e lệ cúi mặt nhìn xuống, Khảm Khảm đã hoàn toàn lột xác, khác hẳn trước đây là một nô nữ chăm sóc cho Kiểm Tùng.

Nếu trước đây trong thân phận là một nô nữ, Khảm Khảm luôn tỏ vẻ bàng quang trước sự lố lờ của Kiểm Tùng, cứ như nàng đã bị chai sạn chẳng có một chút cảm xúc nào, nhưng giờ đây khi đã là hiền phụ của Mạch Kiểm Tùng thì lại có tất cả vẻ thực nữ yêu kiều của nữ nhân.

Làm xong việc chăm sóc cho Kiểm Tùng, Khảm Khảm mới nhìn y nói:

- Thiếp đã chuẩn bị thức ăn cho chàng rồi.

- Nàng chu đáo quá.

Khảm Khảm nhìn lên Kiểm Tùng, Đôi mắt nàng tròn và sáng long lanh.

Nàng then nói:

- Thiếp chỉ sợ không làm tròn phận hiền thê với chàng.

Y vừa nói vừa đứng lên. Kiểm Tùng cùng Khảm Khảm bước ra gian đại sảnh phòng, thức ăn nóng đã được nàng bày sẵn trên bàn, y ngồi xuống bàn thì đích thân nàng múc chén canh còn tỏa mùi hương thơm ngào ngạt dâng cho gã.

- Chàng dùng bữa.

- Nàng không dùng chung với ta à?

- Để thiếp hầu hạ chàng.

- Đã có một hiền thê như nàng, ta chẳng còn mong gì hơn nữa.

Khảm Khảm mỉm cười:

- Chàng ăn đi kẻo nguội.

Kiểm Tùng gật đầu.

Y ăn ngon lành chén canh mà đích thân Khảm Khảm nấu cho y trong buổi đầu lập gia thất. Kiếm Tùng vừa ăn vừa nhìn Khảm Khảm. Nàng cũng nhìn hấn với tất cả niềm hạnh phúc lộ rõ qua ánh mắt.

Kiếm Tùng mỉm cười nói:

- Chén canh của nàng ngon lắm.
- Thiếp mãn nguyện lắm. Bất cứ chàng muốn ăn gì, thiếp sẽ nấu cho chàng ăn.

Kiếm Tùng gật đầu.

- Ta thích ăn rất nhiều món. Những món ăn càng ngon chừng nào ta càng thích.

Nàng nhìn gã mỉm cười.

Kiếm Tùng ngửa mặt phá lên cười khàn khàn. Tròng tiểu ngạo của Mạch Kiếm Tùng biểu lộ tất cả sự hoan hỷ mà y đã có được từ Khảm Khảm. Y đã đi tìm tình yêu và hôm nay y có được tình yêu. Đây không phải là tình yêu của buổi đầu giao sơ mà còn bước vào cái nghĩa tào khan nặng tựa Thái Sơn.

Kiếm Tùng đặt chén canh xuống bàn. Y nhìn Khảm Khảm.

- Nuong tử... Huynh đã hiểu thế nào là tình yêu rồi. Tình yêu và nghĩa tào khan phải giống như ta và nàng.

Nói rồi Kiếm Tùng lại vòng tay ra ôm lấy Khảm Khảm. Y nhớ lại những cảm xúc dạt dào trong đêm động phòng. Sự liên tưởng đó tạo ra bồn chồn trong nội thể của Kiếm Tùng. Y cúi xuống nhìn chăm chăm vào mắt Khảm Khảm, rồi bất ngờ bế xốc nàng lên.

Khảm Khảm nép đầu vào vai Kiếm Tùng như thể muốn che giấu sự thẹn thùng đang nung chín mặt nàng.

Kiếm Tùng nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta quay lại loan phòng.

Nàng không trả lời gã mà chỉ khẽ gật đầu chiều theo ý Kiếm Tùng.

Những ngày sau đó, Kiếm Tùng và Khảm Khảm gần như luôn ở bên nhau. Hạnh phúc trong nghĩa tào khan phủ thê buổi đầu khỏa lấp tất cả mọi góc ngách trong tòa biệt cung dành cho hai người. Bất cứ nơi nào, chỗ nào trong tòa biệt cung này đều in dấu tình của Mạch Kiếm Tùng và Khảm Khảm. Không một nơi nào không có bóng hình của hai người. Họ

đúng là đôi hiền kang lệ gắn bó với nhau. Họ cho nhau và hưởng thụ tất cả, ai cũng có được những lạc thú và tình yêu của mình.

Khảm Khảm và Kiếm Tùng như sống trong miền hoan lạc tình yêu của hai người.

Một cảnh giới bông lai thật sự dành cho Kiếm Tùng và Khảm Khảm mà không một nơi nào trên thế gian này có thể sánh được. Cuộc sống của hai người cứ trôi đi trong niềm hoan lạc đó.

Đứng trước vị chủ nhân đầy quyền lực và uy phong, Kiếm Tùng vẫn còn hoài tưởng đến những khoảng thời gian vừa mới trải qua với Khảm Khảm.

Y nhìn vị chủ nhân của mình bằng ánh mắt đầy cảm kích và sùng bái, Kiếm Tùng nghĩ thầm: "Nếu không có người, Kiếm Tùng chẳng thể nào tìm cho mình một hiền thê như Khảm Khảm. Kiếm Tùng mãi khắc ghi tấm lòng độ lượng bao dung của người".

Người vận thụng y có mũ trùm đầu, đang đứng chấp tay sau lưng, đôi mắt nhìn bức hoành phi thêu đầu rồng đang biểu thị uy phong, cất lên một giọng trầm trầm.

- Người còn giữ ý định trở thành thiên hạ đệ nhất nhân chứ?

Kiếm Tùng ôm quyền thủ lễ:

- Thuộc hạ luôn tâm niệm điều đó.

- Rất nhiều người cũng muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Nhưng không phải bất cứ ai muốn là được. Ý muốn chỉ là ý muốn chứ không thể làm được điều gì để đạt được mục đích của mình. Chỉ có người có ý chí, có tâm huyết và không nề hà tiểu tiết mới có thể làm được.

- Thuộc hạ ghi tạc lời nói này của chủ nhân.

- Tốt... đi theo ta.

Thụng y nhân dẫn Kiếm Tùng đến một gian đại sảnh phòng khá lớn. Trong gian đại sảnh phòng đó không có bất cứ vật dụng gì. Nó trống rỗng như một giảng võ đường, ngoài một chiếc ngai đặt ngay chính sảnh.

Thụng y nhân ngồi vào chiếc ngai bằng đá lên nước bóng ngời. Y vỗ tay một tiếng.

Tiếng vỗ tay của thụng y nhân như một hiệu lệnh. Một vòm cửa bên hông đại sảnh mở ra và một người bước vào.

Người này bị xích cả tứ chi với vẻ mặt hốc hác bơ phờ.

Kiểm Tùng nhìn người đó rồi dỗi mắt nhìn lại thụng y nhân.

Thụng y nhân nhặt nhẹo nói:

- Người này trước đây chính là đại hiệp Nam Cung Nghi. Một thời vang bóng trên võ lâm giang hồ. Bất cứ ai nghe đến tên đều phải cúi đầu ngưỡng mộ và biểu thị sự kính trọng của mình.

Y dừng lại một chút, dỗi mắt vào cỏi xa xăm rồi lại tiếp lời:

- Đại hiệp Nam Cung Nghi cũng có ý muốn trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Nhưng ý niệm đó của y đã không thành bởi vì y không có ý chí và lòng quả cảm. Y từ bỏ mục đích trở thành thiên hạ đệ nhất nhân mới trở thành tù nhân của bốn tọa. Nay ngươi phải thay thế vào chỗ của Nam Cung Nghi. Mạch Kiếm Tùng... Ngươi phải giết Nam Cung Nghi, ngươi phải làm được điều đó, bởi một bầu trời không thể có hai vầng nhật dương. Cỏi võ lâm thì không có hai thiên hạ đệ nhất nhân.

Định nhãn quan sáng ngời, xanh lè chiếu vào Mạch Kiếm Tùng. Chiếc mũ trùm đầu của thụng y nhân không cho Kiếm Tùng thấy chân diện của mình nhưng chỉ với hai luồng uy nhân kia thôi cũng đủ cho Kiếm Tùng nghiệm ra con người trưởng tôn của mình. Thụng y nhân lạnh lùng nói:

- Ngươi hiểu lời nói của bốn tọa chứ?

- Thuộc hạ hiểu.

- Tốt. Thế thì hãy chứng minh sự thấu hiểu của ngươi. Bốn tọa lập lại Nam Cung Nghi đại hiệp là người rất có uy danh trong võ lâm. Không chỉ vậy, y còn là Đại nội thị vệ, người mà Hoàng thượng thân tín nhất đó.

Kiểm Tùng ôm quyền:

- Thuộc hạ không cần biết Nam Cung Nghi là ai, nhưng lệnh của chủ nhân phán ra là chỉ ngôn đối với thuộc hạ.

- Tốt... Hãy thực hiện lời nói của mình.

Nói dứt lời con người thần bí đó cách không phóng chỉ về phía Nam Cung Nghi. Một đạo chỉ khí xuất ra tựa như một chiếc đĩa xanh rờn, lướt vút đến Nam Cung Nghi. Chiếc đĩa tựa khí chém xả vào sợi xích khóa tứ chi của họ Nam.

"Chát..."

Sợi xích đứt đôi giải phóng cho Nam Cung Nghi.

Nam Cung Nghi nhìn thụng y nhân.

Thụng y nhân thần bí từ tốn nói:

- Nam Cung Nghi... Đây là cơ hội người quay lại với thiên chức của mình. Cơ hội cuối cùng mà bốn tọa ban phát cho người. Nếu người không tận dụng cơ hội này thì sẽ không còn cơ hội thứ hai dành cho người đâu.

Nam Cung Nghi im lặng nhìn thụng y nhân rồi từ từ quay mặt lại Mạch Kiếm Tùng.

Ánh mắt ngầu đục của Nam Cung Nghi chiếu vào đôi mắt Mạch Kiếm Tùng. Tiếp nhận ánh mắt đó, Mạch Kiếm Tùng cảm nhận rõ mồn một bóng sắc tử vong tiềm ẩn trong đó.

Y định tay đề khí vào đan điền chuẩn bị.

Nam Cung Nghi bước dần về phía Kiếm Tùng. Mỗi bước đi của y khiến cho sợi xích khóa dưới cổ chân phát ra những tiếng kêu leng keng nghe như tiếng lục lạc của bọn câu hồn sứ giả dưới cõi a tỳ địa ngục.

Nam Cung Nghi vừa dừng bước thì Mạch Kiếm Tùng thét lên một tiếng thật lớn. Cùng với tiếng thét đó, y phát tác hai đạo kinh phách không chuông tập kích đối phương.

- Nằm xuống.

Nam Cung Nghi không né tránh hai đạo phách không chuông của Kiếm Tùng mà dụng chuông đón thẳng đỡ thẳng.

"Ầm..."

Mặc dù dụng chuông chủ đích để chống trả lại chuông công của Nam Cung Nghi tạo ra không thể nào tưởng tượng được.

Kiếm Tùng cảm nhận như có cả một ngọn núi thái sơn khổng lồ bổ thẳng vào đôi bản thủ của mình. Kiếm Tùng rú lên:

- A...

Y phải cất lên tiếng rú bởi tưởng đâu đôi bản thủ của mình đã vỡ vụn thành từng mảnh. Kiếm Tùng trượt dài về sau những bốn trượng, sắc diện tái hẳn đi. Xương sống xuất hiện một lớp màn khí khiến gã phải rùng mình. Nam Cung Nghi không nhân cơ hội đó mà tập kích Kiếm Tùng. Y vẫn đứng bất động chờ đợi đối phương.

Về bình thần của Nam Cung Nghi khiến Kiếm Tùng phải bối rối. Y liếc nhanh về phía chủ nhân của mình. Thụng y nhân vẫn ngồi chễm chệ trên thạch ngại, trong thị nhãn chẳng chút biểu cảm gì.

Kiếm Tùng lại thét lớn một tiếng. Lần này y dụng đến tuyệt công sở học đã thụ giáo của thụng y nhân. Một quả cầu khí xuất hiện trên đôi bàn thủ của y.

Khi Kiếm Tùng vận dụng nội lực tạo quả cầu khí thì Nam Cung Nghi từ từ đưa hai song thủ đến trước. Cũng một quả cầu khí xuất hiện trên tay y rồi nhanh chóng lan rộng biến thành một quả cầu khí khổng lồ che chắn trước mặt.

Kiếm Tùng rống lên.

Cùng với tiếng rống y phát tác quả cầu khí công thẳng đến Nam Cung Nghi.

“Ầm...”

Quả cầu khí của Kiếm Tùng tan biến vào hư vô nhưng quả cầu khí của Nam Cung Nghi lại phình to hơn lúc ban đầu.

Kiếm Tùng sửng sốt với hiện tượng đó. Y nghĩ thầm: “Mình không phải là đối thủ của con người này”.

Ý niệm đó còn trong đầu Kiếm Tùng thì quả cầu khí che chắn trước mặt Nam Cung Nghi vụt biến mất.

Cùng với sự biến mất của quả cầu tụ khí, Nam Cung Nghi lão đảo thối lui rồi ôm lấy đan điền.

Y nhìn lại thụng y nhân, lắc đầu nói:

- Ta không chấp nhận bất cứ một thiên chức nào của chủ nhân.

Thụng y nhân đứng lên.

- Thế thì ngươi đã bỏ qua cơ hội cuối cùng rồi.

Thụng y nhân đôi mắt nhìn Kiếm Tùng.

- Thiên chức của Nam Cung Nghi sẽ thuộc về ngươi.

Kiếm Tùng bối rối.

Nam Cung Nghi nhìn lại Mạch Kiếm Tùng.

- Tiểu tử... giết ta đi.

Kiểm Tùng nghe Nam Cung Nghi nói mà cứ đứng đực ra. Y không biết phải hành động thế nào, bởi võ công của Kiểm Tùng rõ ràng không thể bì nổi với Nam Cung Nghi.

Về lương lực của Kiểm Tùng không qua được mắt của thụng y nhân.

Thụng y nhân rọi ánh mắt xanh rờn về phía Kiểm Tùng.

- Hành sự đi... Võ lâm không thể có hai thiên hạ đệ nhất nhân.

Kiểm Tùng miễn cưỡng ôm quyền nói:

- Tuân lệnh chủ nhân.

Y nói rồi điểm mũi giày, dồn tất cả nội lực vào hữu thủ phát ra một đạo chỉ đâm thẳng đến tâm huyết của Nam Cung Nghi. Lần này Nam Cung Nghi không hề chống trả chỉ công chết người của Mạch Kiếm Tùng mà thần nhiên đón nhận nó.

"Chát..."

Đạo chỉ của Mạch Kiếm Tùng thẳng qua tâm huyết của Nam Cung Nghi khiến họ Nam Cung hơi rướn người lên một chút. Hai chân lão đang rộng để trụ bám trong khi máu tuôn ra ướt đầm vùng thượng đặng.

Nam Cung Nghi đứng như bị trời trồng, với hai chân dang rộng.

Kiểm Tùng thở phào một tiếng như vừa trút được gánh nặng khổng lồ trên vai mình.

Y quan sát Nam Cung Nghi rồi mỗi bước đến quỳ một chân xuống sàn gạch đại sảnh đường, miễn cưỡng nói:

- Thuộc hạ vô dụng.

Thụng nhân ngửa mặt cười the thé. Tiếng cười của bí nhân tạo ra hàn khí trong xương sống Kiểm Tùng. Hàn khí đó nhanh chóng biến thành lớp da ốc phủ khắp thân thể y.

Kiểm Tùng cúi mặt nhìn xuống sàn gạch. Thụng y nhân thần bí cắt ngang tràng tiểu ngạo. Y nhặt nhổ nói:

- Bốn tọa không trách ngươi. Võ công của ngươi chưa thể bì kịp với Nam Cung Nghi. Dù sao thì y cũng từng là thiên hạ đệ nhất nhân khi ngươi còn là kẻ vô danh tiểu tốt bốn tọa chưa từng nghe tiếng. Nhưng hôm nay thiên chúc của Nam Cung Nghi sẽ thuộc về ngươi.

Thụng y nhân rời khỏi chiếc ngai bằng đá, đưa Kiểm Tùng đến một vòm cửa trong gian đại sảnh đó.

Y chỉ vào khối đá đặt cạnh vòm cửa rồi trang trọng nói:

- Người bước vào vòm cửa này sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng để bước vào trong đó thì máu của người thân người phải nhuộm đỏ trụ đá này.

Kiểm Tùng bối rối nói:

- Thuộc hạ không có người thân.

Bí nhân chấp tay sau lưng. Y vừa rảo bước tiến ra cửa đại sảnh vừa nói:

- Người nào người yêu thương nhất chính là người thân của người. Chỉ có kẻ vô tâm vô tình mới có thể là thiên hạ đệ nhất nhân.

Kiểm Tùng ngồi bên Khảm Khảm. Y nắm nhẹ bờ vai mảnh khảnh của Khảm Khảm ôn nhu nói:

- Nuông tử... Nàng yêu ta không?

Khảm Khảm nhìn lên gã.

- Chàng còn hỏi thiếp nữa. Thiếp đã là nuông tử của chàng, là hiền thê của chàng. Trái tim thiếp chỉ có một mình chàng. Thiếp yêu chàng nhiều lắm... Thương chàng nhiều lắm. Chàng muốn làm gì thiếp cũng làm.

Kiểm Tùng buông tiếng thở dài.

Nghe tiếng thở dài của Mạch Kiếm Tùng. Khảm Khảm nhìn lên gã.

- Chàng có tâm sự à?

Kiểm Tùng gượng cười.

- Ta có một tâm sự rất lớn.

Y ngưng lời nhìn Khảm Khảm.

Khảm Khảm nép đầu vào vai Kiếm Tùng nhỏ nhẹ nói:

- Chàng có tâm sự gì... Chàng có thể nói cho thiếp biết được không?

Kiểm Tùng gật đầu. Y nhìn vào một điểm hư vô trước mặt rồi từ tốn nói:

- Ta đã từng ôm mộng ước mình phải để danh gì với thiên hạ. Ta từng có một mơ ước mình sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân trong giới võ lâm.

Nàng mỉm cười.

- Nam nhi đại trượng phu thì phải có ước mơ lớn chứ. Thiếp vô cùng sung sướng khi biết chàng có ước mơ đỉnh thiên lập địa. Có được một tướng công với ý chí như chàng, Khảm Khảm mãn nguyện rồi.

Kiểm Tùng nhìn xuống Khảm Khảm, từ tốn nói:

- Phải chi ta đừng có ước mơ đó.

- Tại sao vậy?

- Ước mơ càng lớn thì càng phải trả giá. Càng có ước mơ thì phải hành động. Ước mơ cũng chỉ là ước mơ nếu như người ta không biết hành động.

Khảm Khảm mỉm cười, dán chặt đầu mình vào ngực Mạch Kiếm Tùng. Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Đúng rồi... Đã là ước mơ thì phải hành động. Nếu không hành động thì ước mơ kia cũng chỉ là ước mơ thôi.

Kiểm Tùng nhìn xuống nàng. Y nâng cằm Khảm Khảm lên, đối mắt vào đáy mắt nàng.

- Nương tử... bất cứ chuyện gì trên thế gian này cũng đều có cái giá phải trả.

Y thở hắt ra rồi nói tiếp:

- Ước mơ càng cao, tham vọng càng lớn thì cái giá phải trả cũng lớn như ước mơ và tham vọng đó. Chỉ người có chí, có hoài bão mới chấp nhận cái giá mình phải trả cho ước mơ và tham vọng của mình.

- Thiếp hiểu mà.

Kiểm Tùng nhìn Khảm Khảm gượng cười.

- Nương tử biết ta yêu nương tử chứ?

Khảm Khảm gật đầu.

- Chàng không cần nói ra thiếp cũng biết chàng yêu thiếp. Cổ nhân có câu: "Nhất dạ phu thê bách dạ ân" mà.

Chẳng biết câu nói này của Khảm Khảm tác động thế nào đến Mạch Kiếm Tùng mà xương sống y bất giác xuất hiện một luồng hàn khí lạnh buốt, tựa mũi trủy thủ vô hình đâm xoáy vào tận tủy sống.

Kiểm Tùng rùng mình.

Khảm Khảm nhìn gã.

- Tướng công có điều gì khó xử phải không?

- Ta đang tự hỏi mình có phải người đầy ý chí và hoài bão hay không?

Khảm Khảm nhìn gã, nũng nịu nói:

- Thiếp yêu chàng là người có ý chí và hoài bão. Chàng sẽ thực hiện được hoài bão và ước mơ của mình.

Nàng nói rồi mỉm cười.

Kiểm Tùng nhìn vào mắt Khảm Khảm, y cúi xuống áp môi mình lên hai cánh môi của nàng. Y hôn nàng thật lâu như thể muốn biểu đạt tất cả cảm xúc tình yêu mà y muốn gửi cho nàng.

Khảm Khảm cũng tiếp nhận nụ hôn đó của Kiểm Tùng bằng tất cả sự nhiệt thành mà nàng muốn dâng hiến cho gã. Kiểm Tùng vừa hôn vừa lột bỏ phục trang của Khảm Khảm.

Khảm Khảm hưởng ứng lại hành động của Kiểm Tùng. Tại sao nàng không hưởng ứng lại chứ, nàng đâu thể thụ động chỉ biết tiếp nhận thôi. Nàng muốn phu tướng của mình có được tất cả những gì mà nàng có. Chẳng có nữ nhân nào từ chối một cuộc mây mưa nhục thể với người mình yêu khi lửa tình còn cháy bỏng hun đúc trong nội thể họ.

Kiểm Tùng trườn lên người Khảm Khảm. Đôi ngọc thủ của nàng vuốt ve mơn trớn bờ lưng gã rồi bầu vào hông. Nàng đã cảm nhận được sự phấn khích tột cùng của Kiểm Tùng. Sự phấn khích đó nhanh chóng lan tỏa qua nàng.

Đôi thu nhần của nàng trở nên đỏ ửng, hoang dại lạ thường và luôn sẵn sàng tiếp nhận lưỡi kiếm tình yêu của tình lang.

Khảm Khảm muốn tặng lại cho tướng công của mình tất cả những cảm xúc mà nàng đang cố để được hưởng từ chính Kiểm Tùng. Khảm Khảm oài người lên vừa thốt ra một tiếng rên tình thật ngọt ngào và âu yếm. Âm vực Khảm Khảm tạo ra lọt ngay vào thính nhĩ của Kiểm Tùng. Hắn nghe tiếng rên đó mà không cưỡng được xúc cảm, nhưng xúc cảm kia nhanh chóng bị xua ra khỏi đầu y bằng những lời nói của vị chủ nhân thần bí.

Y nhìn xuống Khảm Khảm.

Nàng đã nhắm đôi thu nhần lại với vẻ mặt đầy chất biểu cảm dung tình dành cho gã.

Cảm giác khoái lạc ập đến với Kiếm Tùng và Khảm Khảm. Nàng vô cùng hoan hỷ với những gì mình đang nhận được từ con người nàng tặng cả trái tim và khối óc. Thế pháp nàng căng ra và chực nổ tung trong dòng khoái lạc ngọt ngào đó thì nghe tiếng nói nhỏ nhẹ của Kiếm Tùng rót vào thính nhĩ.

- Ta cần nàng.

Giọng nói và ngôn từ của Kiếm Tùng thật ngọt ngào đối với nàng. Xúc cảm khoái lạc đang tràn về và lời nói đó của Kiếm Tùng càng làm cho xúc cảm kia dần trải mênh mông hơn. Khảm Khảm toan cất lời đáp lại câu nói tình của Kiếm Tùng thì chỉ pháp của y đã điểm vào tâm huyết nàng.

Ngọn chỉ pháp của Kiếm Tùng chẳng khác nào mũi trủy thủ từ từ xuyên qua trái tim Khảm Khảm.

Sắc mặt nàng tái đi, người hơi rút lại, nhưng cái đau buốt thấu từ trái tim vẫn không sao xua được xúc cảm khoái lạc đang tràn về khóa lấp trên mọi góc ngách cơ thể nàng.

Khảm Khảm oài người. Mắt nàng tối sầm lại, hai cánh môi mấp máy liên tục nhưng không thốt thành lời. Khảm Khảm chỉ bật ra một tiếng rên khẽ khi cái đau và khoái lạc hòa quyện vào nhau để nàng trút hồn ra khỏi xác mà chẳng biết điều gì vừa xảy đến với mình.

Kiếm Tùng đặt thủ cấp của Khảm Khảm lên trụ đá rồi bước vào vòm cửa. Trong gian thạch thất, thụng y bí nhân đã chờ sẵn y. Thụng y bí nhân chấp tay sau lưng, nhìn vào vách thạch thất.

Kiếm Tùng bước đến sau lưng thụng y bí nhân rồi quỳ xuống. Y nói:

- Thuộc hạ đã lấy mạng nương tử mình.

- Kể từ hôm nay ngươi sẽ là Vô Tâm Nhân. Bốn tọa sẽ đích thực truyền thụ võ công tối thượng cho ngươi.

- o O o -